

Ce noroc că nu ți-ai băgat tot capul în conservă, până la fund, m-am gândit. Conserva avea marginea ascuțită acolo unde fusese deschisă, așa că a trebuit să îi scot capul cu mare grijă. Apoi am mirosit conserva. Cu siguranță nu era cea mai plăcută mireasmă pe care o întâlнисem la viața mea.

În secunda în care i-am scos capul din conservă, Bob a dispărut într-un colț al încăperii. Avea bucățele de mâncare lipite de ureche și de ceafă, așa că a început să se lingă cu frenezie și să se spele singur. Din când în când îmi arunca câte o privire destul de sfioasă, de parcă voia să-mi zică:

— Știu, știu, a fost o tâmpenie. Să nu-mi zici că tu n-ai făcut niciodată o tâmpenie.

Peste vreo oră și ceva, când am plecat la muncă, Bob rămăsese în continuare cu aceeași moacă destul de rușinată, iar eu aveam încă zâmbetul pe buze.

Primul semn că ceva nu era în regulă a apărut la câteva zile după aceea, când a început să mănânce mai mult ca de obicei. Bob avea o rutină foarte clară când venea vorba de mesele lui zilnice. Chiar dacă nu prea aveam bani, încercam să-i dau tot timpul numai mâncare de pisici testată științific, de la firme din cele mai cunoscute. Îi dădeam porții exacte, urmând recomandările producătorilor. Astfel, dimineața primea o ceașcă plină cu boabe hrănitoare, iar la finalul zilei, cam cu o oră înainte de culcare, îi pregăteam cina: încă o jumătate de ceașcă de boabe, împreună cu un pliculeț de carne.

De-a lungul unei zile, acestor două mese li se alăturau mici gustări pe care le primea când eram la muncă. Întotdeauna i-a fost suficient atât. Era vesel și sănătos. Ba chiar îi rămânea de obicei cam un sfert din boabele de dimineață, pentru că nu le putea mânca pe toate. Câteodată le lăsa în

castron, iar în alte dăți le mânca chiar înainte de plecare, în chip de gustărică de dinainte de prânz.

Însă la câteva zile după ce și-a prins capul în conservă, am remarcat că începuse să înghită pe nerăsuflăte boabele de la micul dejun. Ba la sfârșit mai lîngea și castronul.

De asemenea, devenise mai pofticios. De regulă eu hotăram când primea o recompensă pentru trucurile pe care le făcea. Dar acum îmi cerea chiar el mici atenții. Era ceva diferit și în felul în care mi le cerea. Parcă nu mai avea figura lui obișnuită, tânguitoare, de Motan Încălțat din *Shrek*. Se purta de parcă ar fi fost lihnit de foame. La fel se întâmpla și când eram acasă. În mod normal era destul de relaxat când se apropia ora cinei, dar acum începea cu insistențele de cum intram pe ușă. Și se agita serios înainte să-i umplu castronul. Apoi halea totul în grabă, aruncându-mi niște priviri scoase parcă din *Oliver Twist*:

— Te rog, tată, îmi mai dai?

Ce m-a îngrijorat însă a fost faptul că, după ce a mâncat astfel vreo săptămână, Bob nu s-a îngrășat deloc.

„Ciudat“, mi-am zis eu într-o seară, după ce terminase cina și încă părea să-i mai fie foame.

Un motiv în plus de îngrijorare pentru mine era și acela că începuse să își facă mai des nevoile în litieră. Asemeni celor mai multe pisici, Bob avea o rutină clară când venea vorba de nevoile lui. De-a lungul anilor își înfrânsese rețineră de a se sui în litiera pe care o aveam acasă și acum își făcea treburile acolo în fiecare dimineață. Apoi și le mai făcea o dată când eram prin oraș. Deodată însă și-a schimbat obiceiul. Bob își făcea nevoile și de câte trei ori pe zi, ba chiar mai des. Din câte mi-am dat eu seama, era chiar posibil să iasă afară și de mai multe ori. L-am prins la un moment dat folosind WC-ul din baie. Dar doar o singură

dată, pentru că după aceea nu l-am mai văzut s-o facă. Poate fiindcă nu-i plăcea să mă uit la el? În timp ce eu începeam să-mi fac tot mai multe griji din pricina schimbării în rutina asta a lui, am observat că apa din vasul WC-ului avea câteodată o culoare ciudată.

Începuse să vrea să-și facă nevoile mai des și când eram în stația Angel. De fiecare dată era o întreagă nebulie să ne strângem lucrurile și să mergem până în parc, ca să-și poată face treaba, dar n-aveam încotro.

— Ce-i cu tine, Bob? i-am spus după câteva zile, când îmi pierdusem deja răbdarea.

El s-a mulțumit să-mi arunce o privire distantă, de parcă mi-ar fi zis să-mi văd mai bine de treburile mele.

Abia când l-am găsit târându-și fundul pe podea, am știut fără nici un dubiu că are o problemă. Prima dată l-am văzut într-o dimineață, la puțin timp după ce m-am trezit. Era teribil de concentrat și rașcheta cu posteriorul mocheta de pe jos.

Nu mi-a picat tocmai bine.

— Bob, ești dezgustător. Ce-i în capul tău? l-am certat eu.

Dar după câțva timp mi-am dat seama că, probabil, asta înseamnă că are o problemă. Ca de obicei, nu prea aveam eu bani în plus și nu voiam să-mi dau bugetul peste cap cu o vizită la veterinar și cu inevitabilele cheltuieli pe medicamente ce ar fi urmat. Așa că a doua zi dimineața, în drum spre muncă, m-am gândit să fac un ocol pe la biblioteca din cartier și să caut nițel pe internet. Aveam eu niște bănuieli, dar voiam să fiu sigur. Intuiția îmi spunea că e vorba de un soi de infecție la stomac, care probabil că avea de-a face și cu un parazit. Nu explica neapărat de ce începuse să mănânce mai mult, dar se potrivea cu ieșirile la WC mai dese și cu târâitul fundului pe covor.

Cel mai tare mă temeam de o infestare cu paraziți. Mi-au venit în minte momente din copilăria mea în Australia, când văzusem vreo două pisici care aveau viermi. Nu era tocmai plăcut și mai era și o chestie contagioasă. Mulți copii din Australia ajungeau să ia viermi de la pisicile lor. Era de-a dreptul scârbos, sincer să fiu.

Desigur, să cauți informații despre boli pe internet e cea mai mare greșeală pe care o poți face. Mai făcusem asta și în trecut, dar nu mă învățasem minte. Absolut previzibil, după o jumătate de oră eram convins că simptomele lui Bob se potriveau cu un soi de vierme foarte periculos, o tenie sau nu mai știu ce specie de viermi tropicali. Nici una dintre afecțiuni nu era în mod normal fatală, dar puteau fi foarte neplăcute, căci dacă nu erau tratate, provocau pierderi serioase în greutate și degradarea blănii.

Știam că nu am de ales și că data viitoare trebuie să-i verific scaunul. Nu a trebuit să aștept prea mult. Cam la o jumătate de oră după ce ne-am instalat în stația Angel, a început să facă zgomotele și gesturile lui sugestive, așa că a trebuit să-l duc în parc. Eram pregătit să arunc o privire rapidă înainte să își acopere chestia cu pământ moale. Intruziunea mea nu i-a prea convenit.

— Scuze, Bob, dar trebuie să arunc o privire, i-am spus, inspectându-i excrementele cu un bețișor.

Poate că o să sune straniu, dar m-am bucurat când am văzut niște creaturi mititele și albe care se mișcau pe-acolo. Erau viermi, dar erau mititei.

— Măcar nu sunt tenii sau viermi din ăia tropicali, m-am consolatat singur tot restul zilei.

În seara aceea, în drum spre casă, am avut gânduri amestecate și contradictorii destul de neobișnuite. Stăpânul de pisică responsabil din mine era foarte supărat. Aveam

atâta grijă cu mâncarea pe care i-o dădeam și evitam carnea crudă sau alte lucruri periculoase, care puteau avea viermi. Îmi aminteam și să-l controlez regulat dacă nu are cumva purici, fiindcă și ăștia pot fi gazde pentru viermi. Bob era, la rândul lui, o pisică foarte curată și sănătoasă, iar eu aveam tot timpul grijă ca apartamentul să fie într-o stare decentă, pentru ca el să poată trăi acolo. Simțeam că situația actuală arunca o umbră de îndoială și asupra mea. Consideram că îi înșelasem un pic încrederea. Însă, pe de altă parte, eram ușurat, fiindcă acum știam ce trebuia făcut.

Aflasem întâmplător că furgoneta celor de la Blue Cross urma să fie a doua zi în parcul Islington. Așa că am avut grijă să ne pornim din timp, ca să ajungem înaintea celorlalți, evitând cozile lungi care se formau înainte să înceapă consultațiile.

Angajații de acolo îl știau bine pe Bob, căci îi vizitam regulat de ani de zile. Bob își primise microcipul de la ei, iar eu trecusem pe acolo vreme de aproape un an pentru a mai plăti din datoriile pe care le acumulasem cu acea ocazie, dar și pentru alte tratamente. Îl aduceam des și la controale – în chip ironic, inclusiv împotriva puricilor.

Veterinarul care era de gardă în dimineața aceea m-a rugat să-i povestesc ce s-a întâmplat, apoi s-a uitat puțin la Bob și la o mostră de excrement pe care o aveam într-un flacon de medicamente din plastic. În cele din urmă a ajuns la concluzia previzibilă.

— Da, mă tem că are viermi, James, a spus el. Ce-a mâncat în ultimul timp? Ceva ieșit din comun? A scotocit prin gunoi sau ceva de genul ăsta?

Atunci în capul meu parcă s-a aprins un bec. M-am simțit ca un idiot.

— Of, Doamne, da!

Uitasem cu totul de incidentul cu conserva. Probabil că mâncase de-acolo o bucată de pui vechi sau vreun alt fel de carne. Cum de nu mi-am dat seama?

Veterinarul mi-a dat niște medicamente și o seringă cu care să i le administrez.

— Cam în cât timp o să-i treacă? am întrebat.

— Ar trebui să se simtă mai bine în câteva zile, James, mi-a spus el. Să-mi zici dacă nu-i dispar simptomele.

Cu mai mulți ani în urmă, când tocmai îl găsisem pe Bob și a trebuit să-i dau antibiotice, am fost nevoit s-o fac cu mâna. Îi vâram pastilele în gură, apoi îl frecam pe gât, ca să îl ajut să le înghită. Teoretic, cu seringă procedura urma să se simplifice. Dar tot trebuia să aibă încredere în mine, ca să mă lase să-i vâr drăcia aia pe gât.

În seara aceea, când ne întorseserăm la apartament, mi-a fost clar că nu prea îi plăcea cum arată instrumentul acela. Dar s-a văzut cât de multă încredere avea în mine când m-a lăsat imediat să îi introduc unealta de plastic în gură și să dau drumul pastilei înainte să îl frec pe gât. M-am gândit că, probabil, știe că nu i-aș face nimic dacă n-ar fi absolut necesar.

După cum prevăzuse veterinarul, Bob și-a revenit după vreo două zile. Foamea i s-a mai potolit, iar în scurt timp mânca și își făcea nevoile după vechiul obicei.

Când m-am gândit la cele petrecute, m-am muștrătat singur. Faptul că trebuia să am grijă de Bob reprezenta un lucru extrem de benefic în viața mea. Dar trebuia să mă ridic la înălțimea unei astfel de responsabilități. Nu era o slujbă cu jumătate de normă, de care să mă ocup când aveam eu chef.

Fusesem neglijent, mai ales că nu era prima dată când Bob avusese de suferit din pricina obiceiului lui de-a umbla